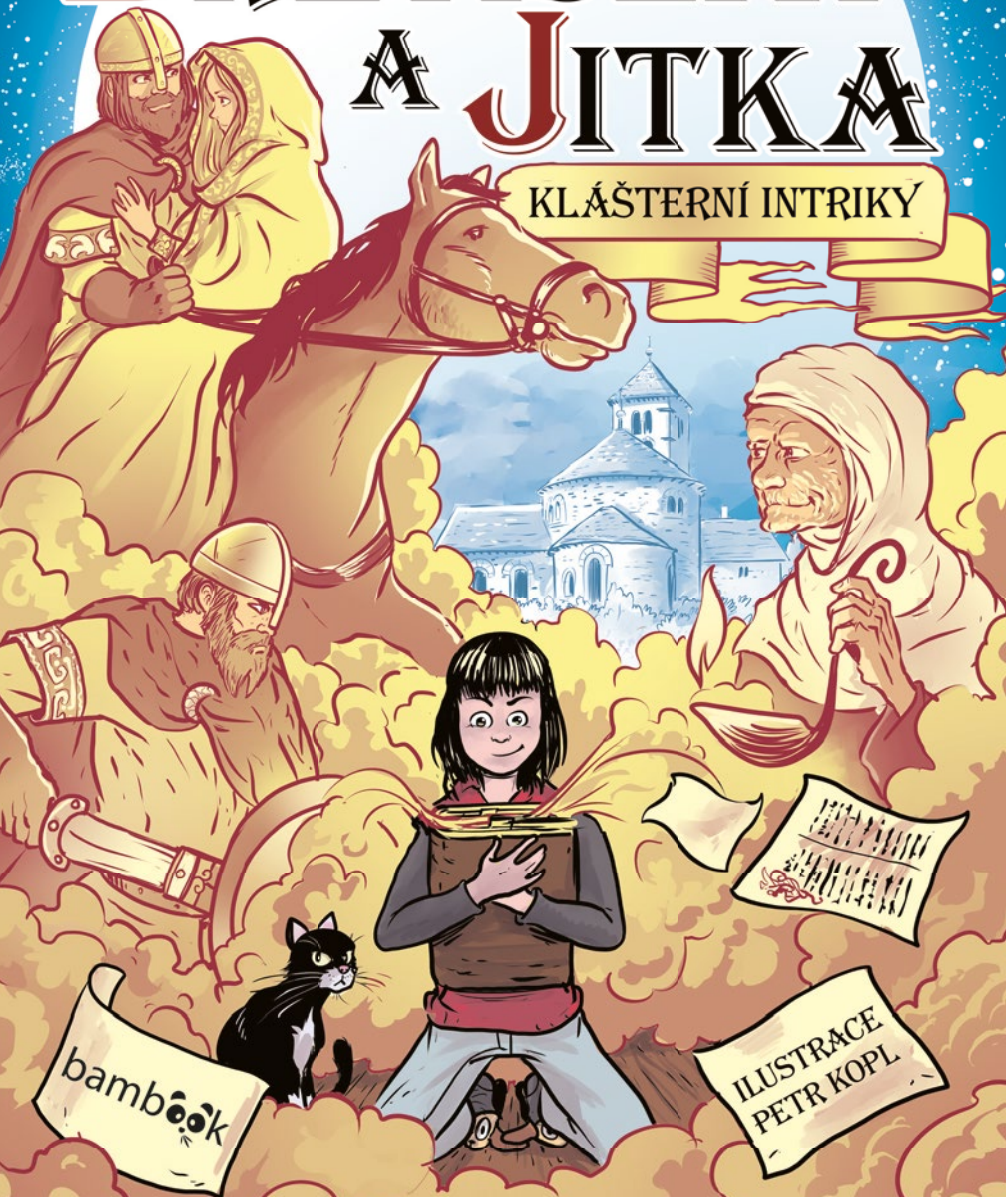

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

VERONIKA VÁLKOVÁ

BŘETISLAV A JITKA

KLÁŠTERNÍ INTRIKY

bambôök

ILUSTRACE
PETR KOPL

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAÚJIMALO, PROČ DO-SPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VY-ROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDILI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠÍ CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚ-JAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁ- NÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

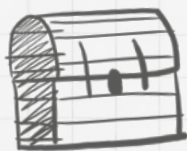
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMĚM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRÁVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA

DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický

.....

..

.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNÍČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNĚ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI. OPAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

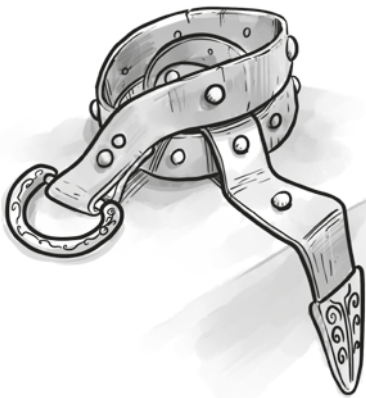
SNAŽILA JSEM SE VYZKUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VŽDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VŽDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NĚPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. VEDU SI PŘEHLEDNOU TABULKU A PÍŠU SI DO NÍ, KTERÁ MAPA MĚ KAM PŘENESLA, ALE JEŠTĚ JSEM Z NÍ NIC NEVYKOUKALA. POŘÁDNĚ MĚ TO ŠTVE. NA DRUHOU STRANU JSEM VŽDYCKY ZVĚDAVÁ, KDE SE OCITNU. JE TO JAKO ROZBALOVAT DÁRKY POD VÁNOČNÍM STROMEČKEM – KDYŽ ČLOVĚK PŘEDEM NEVÍ, CO V NICH JE, JE TO DALEKO VĚTŠÍ ZÁBAVA.

JO A JEŠTĚ JEDNA VĚC.

JÁ SI FAKT MYSLÍM, ŽE SE MNOU BARČA DO TĚ MINULOSTI CESTUJE. AKORÁT ŽE TAM JE VŽDYCKY JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DO NAŠICH ČASŮ. STRAŠNĚ MOC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE A JAKÉ SE MNOU VLASTNĚ MÁ ÚMYSLY. PROTOŽE ONA BEZPOCHYBY NĚJAKÉ MÁ...

Kapitola 1

„Tak ať ti to jde, Barborko,“ zamávala ještě maminka a odfrčela.

Bára zůstala stát na chodníku s taškou s trikotem, cvičkami a dalšími nezbytnými *proprietami* na tréninku gymnastiky. Brašnu se školními věcmi si nechala u maminky v autě, nebyl důvod to teď s sebou vláčet. Počkala, až maminka zajede za roh, a s vědomím, že dělá něco trestuhodného a hanebného, se vydala po chodníku pryč.

Dnes totiž poprvé v životě půjde... za tréninku? Prostě trénink vynechá. Příště se paní cvičitelce vymluví, že ve škole zvracela. Chyběla tak výjimečně, že doufala, že jí to projde.

Od té doby, co se odstěhovali z Prahy, neměla tramvajenku. Nepotřebovala ji, na tréninky, na francouzštinu i na klavír a hudební nauku ji maminka vozila autem. Teď to znamenalo, že ty dvě zastávky autobusu půjde pěšky. Čtvrt hodinky chůze. Kolikrát se po tréninku vracela pěšky domů, když tu ještě bydleli...

Míjela známé obchody, známá nároží, přechody, vstup do metra – a nejen že se cítila provinile, že podvádí paní cvičitelku a maminku, ale navíc si tu připadala jako vetřelec. Jako někdo, kdo tu nemá vůbec co dělat, kdo sem nepatří... Ne, přesněji bylo, že se cítila jako *vyděděnec*. Protože tady vyrůstala, a teď je tu cizí. Na tomhle hřišti si tolik odpolední hrávala! Jo, tenhle kolotoč to byl, který s Terezkou jednou roztočily tak rychle, až Mikulášek, který frajeřil, že se na něm povoží bez držení, vnesen odstředivou silou opsal úctyhodný oblouk a skončil v roští. Když se mu Bára s Terezkou smály, že spadl, strašně se zlobil a vykřikoval: Eště furt tam sedim!!!! Což neseděl. Navíc si vyrazil zub. Mléčný. Byli tehdy v první třídě.

Čím blíž byla obrovské mnohapatrové šedivé krabici, která bývala ještě před prázdninami jejím domovem, tím víc jí bušilo srdce. Když se na panelák člověk podíval *objektivně*, byl opravdu ohybný. Jejich nový dům stíněný vzrostlým kaštanem byl tisíckrát krásnější a útulnější. Ale Bára v té ošklivé a nevlídné bedně vyrostla, měla k ní vztah, prožila v ní celý život... Když tu byla naposledy, nakládali do auta tašky s jejími věcmi na prázdniny. A od babi jizerské už se vracela do domu, který rodiče koupili od paní Karasové.

Zastavila se před vchodem a uvědomila si, že se nedostane dovnitř, protože nemá klíč. Její mise tím bude zmařena a ten trénink zatáhla úplně zbytečně. Málem se v tu chvíli rozbřečela. Pak ji napadlo, že by mohla zazvonit na někoho ze známých sousedů, aby ji pustil dovnitř, ale ti všichni věděli, že se Holečkovi odstěhovali, a mohli by se všetečně vyptávat, co tu tedy Bára chce.

Vysvobodila ji náhoda v podobě paní, se kterou se znala jen od vidění. Prostě se občas potkaly na schodech.

„Ty sis zapomněla klíče, vid’?“

Bára kývla.

„Pustím tě dovnitř, bude lepší, když na rodiče počkáš na chodbě, než abys trčela tady venku.“

„Děkuju,“ řekla Bára a proklouzla za paní do domu. Nenaštopila s ní do výtahu, vzala to po schodech, aby nedej bože nemusela čelit nějakým otázkám.

Byl to hodně divný pocit stát přede dveřmi jejich bytu, který už nebyl jejich... Vyděděnecký pocit ještě zesílil. Cítila, že doma je pořád ještě víc za těmito dveřmi než v domě porostlém *zeleni*. Tady prožila dvanáct let. Tam – něco přes dva měsíce.

Na zvonku ještě chybělo jméno.

Krátce ho zmáčkla.

Srdce jí bušilo až v krku.

Za dveřmi se ozvaly kroky a otevřela jí mladá paní s miminem v náruči. Možná už lezlo po čtyřech, ale určitě ještě patřilo do té kategorie, kterou Bára opovržlivě nazývala *larválním stadiem*. Dokud to nemluví, neběhá a není s tím zábava, je to *larvální stadium*.

„Copak chceš?“ zeptala se jí.

„Já...“ hleděla na ni překvapeně Bára. Měla za to, že paní Karasová, od které kupovali dům, byla poměrně stará paní, dávno v důchodu. „Já hledám paní Karasovou.“

„Tak to ti asi neporadím, holčičko, my jsme se přistěhovali před dvěma týdny, ještě tu v baráku nikoho neznáme,“ řekla paní a tvářila se podezřívavě, jako by jí Bára chtěla *larvální stadium* sežrat.

„Ale ona má bydlet v tomhle bytě.“

„Možná tu bydlela před námi. Já nevím. Kupovali jsme to přes realitku.“

„Přes jakou realitku?“

„Prosím tě, co je ti do toho?“ skoro se utrhla mladá paní. V tu chvíli jí *larvální stadium* poblinkalo tričko, a Bára měla tudíž co dělat, aby jí nepoblinkala rohožku. Paní rychle zabouchla dveře, buď aby už Bára neotravovala, nebo aby ze sebe mohla odstranit blitíčko. Nebo nejspíš obojí.

Bára si sklesle přivolala výtah a zmáčkla tlačítko do přízemí. Kdysi pod panel s tlačítky vyškrabala kružítkem myšičku a každou cestu výtahem si s ní povídala. Pohladila ji prstem a oči se jí zalily slzami, protože dneska spolu jedou naposledy.

V *jejím* pokojíčku se bude roztahovat blinkající *larvální stadium* a jediná stopa vedoucí k paní Karasové, která by jí možná mohla objasnit záhadu kouzelného atlasu, byla fuč. Přes realitku. Paráda. Rodiče od paní Karasové ten dům přes realitku nekupovali. Kupovali ho přímo. Takže paní Karasová musela jejich byt, kterým jí rodiče zaplatili větší část ceny domu, obratem prodat. Ale přes jakou realitku? Matka *larválního stadia* jí to neprozradí. Rodičů se ptát nemůže. A obvolávat všechny realitky v republice? Stejně by jí to neřekli, přece nebudou informace o klientech podávat na požádání každému, kdo jim zatelefonuje.

Vycourala se před dům a ještě jednou vzhledla k oknům svého bývalého domova. Zdobily je cizí záclony, což jí náladu ještě zhoršilo. Naposledy se podívala na domovní zvonky. Matka *larválního stadia* zatím nestihla napsat jmenovku, ale tu starou už vyhodila. Mezi známými jmény sousedů byl jeden prázdný bílý obdélníček.

Bára vzdychla, pohledem se rozloučila s vchodovými dveřmi a s kontejnery, kam chodívala vyhazovat odpadky a třídit

papír, sklo a plasty, a zašla si do staré známé samošky pro něco na lepší náladu. S pytlíkem gumových rybiček, lahví melounové kofoly a tabulkou jogurtové milky, čímž rozfofrovala kapesné i na příští týden, se usadila na lavičce na hřišti.

Paní Karasová za sebou poměrně dokonale zametla stopy. Je to náhoda, nebo záměr? Aby ji nikdo nemohl najít? A kde bydlí, když prodala ten byt? Musím se na ni nějak nenápadně našich vyptat, uvažovala. Třeba... třeba se zmínila, že má někde nějaké příbuzné. Možná se odstěhovala k nim. Mohla bych pátrat tam.

Pak Báru napadlo něco tak nečekaného, až pětkrát zamrkala.

Já se musím zeptat, jak paní Karasová vypadala!!!

A hlavně musím zjistit, *jaké měla oči!!!*

Protože co když – *co když je paní Karasová Barča?* Kde je psáno, že na sebe ta kočka bere lidskou podobu jen v minulosti, he?

Bára se do tabulky čokolády zahryzla jako do krajíce chleba, aby se uklidnila, protože představa, že Barča je vlastně bývalá majitelka jejich domu, ji přímo rozvibrovala. Pak by to totiž mohlo znamenat, že... že si *vybírala*, komu dům prodá, koho ke kouzelnému atlasu přivede... Tatínek se zmiňoval, že prý před nimi řadu zájemců odmítla...

Bára se koukla na hodinky s Orionem a s růžovým plastickým páskem, které v létě dostala k narozeninám od babi jizerské. Do konce tréninku zbývalo ještě hodně času. Byla jako na trní, nejraději už by seděla u maminky v autě a zasypávala ji otázkami.

Osud jí přání sedět s maminkou v autě splnil dříve, než by jí bylo bývalo milé, a způsobem, o který ani v nejmenším nestála.

„Báro?!“ zaslechla za sebou podezřele známý hlas.

Leknutím vyskočila, takže zvrhla nedopitou kofolu, která jí pomstychtivě natekla do boty.

„Já nevěřím svým očím!“ řekla zlověstně maminka a ze zmíněných očí metala blesky. „Jak to, že nejsi na tréninku?“

Jak to, že ty nejsi v nakladatelství? oplatila jí v duchu Bára. Maminka přece měla mít jednání. A teď si tu stojí s taškami

s nákupem, který bezpochyby pochází ze stejné samošky jako Bářiny gumové rybičky, okousaná mlka a rozlitá kofola.

Rychle vymyslet válečnou lest. Něco, co není úplně lež. A ideálně něco, co vzbudí útrpnost, protože ta spolehlivě zažehnává rodičovský hněv.

„Já...“, pípla Bára, „já jsem se šla podívat na náš dům.“

„Jak – na náš dům? Tos chtěla jít pěšky až domů a posilnovala ses na to tadyhle těma fujtajblama?!“

„Já myslela *náš dům*. Jak jsme tam bydleli.“ Bára pochopila, že maminka kapitolu panelákového bydlení uzavřela tak rychle, že už ji ani nenapadne, že tím *náš dům* myslí Bára dům, kde prožila celý život.

„Jo tenhle,“ zalétl mamince pohled směrem k šedivé nezvhledné krabici, kterou očividně šťastně vypustila z paměti. „Proboha proč?“

„Protože,“ nadechla se Bára, kterou zabořilo, jak snadno a rychle maminka *jejich dům a jejich byt*, se kterým měla Bára spojené celé dětství, vytěsnila, a přešla do protiútku. „Protože jsem se s ním chtěla rozloučit, protože jste mi to vůbec nedovolili, prostě jste mě vykopli na prázdniny k babi do Jizerek a pak už jsem tu nikdy nebyla a nemohla jsem mu zamávat a zabalit si věci a nic, prostě jste mě přesadili jako kytku a já jsem tu na rozdíl od vás žila od narození a nemohla jsem se ani naposled podívat z okna a projet se výtahem a rozloučit se s tou myšičkou a –“

A Bára se rozbřečela, upřímně a nefalšovaně, samotnou ji překvapilo, jak jí to najednou všechno přišlo líto.

Maminka vypadala docela bezradně.

„Proč jsi nám to, prosím tě, neřekla?“ zeptala se překvapeně.

„Když jste se mě neptali, jestli se chci stěhovat, tak by vám to bylo stejně jedno!“ vřískla Bára útočně a rozbřečela se ještě víc, protože se ke stesku po starém domově přidala ještě notná porce sebelítosti. Sebelitovat se Bára, když na to přišlo, uměla znamenitě.

„Přestaň dělat scény na ulici a pojď do auta!“ okřikla ji maminka, popadla tašky a ostrým krokem zamířila k autu. Báře nevěnovala jediný pohled.

Bára měla tisíc chutí se ani nehnout, jenže domů – do *nového* domů – se jinak než autem dostat nemohla. Vzlykají-

cí a vzteky bez sebe si sedla na zadní sedadlo, i když už dva měsíce mohla jezdit na sedadle spolujezdce. Jenže teď vedle maminky sedět nechtěla.

„Nebudu se s tebou hádat, když řídím,“ řekla chladně maminka. „Promluvíme si, až se tatínek vrátí z práce.“

Bára měla na jazyku několik jedovatých odpovědí, ale v pudu sebezáchovy je spolkla. Konec konců, i když to s tím loučením se starým bytem bylo všechno pravda a skutečně cítila jako velkou křivdu nejen celé stěhování, ale i to, jak proběhlo, přes to všechno měla máslo na hlavě kvůli tréninku. A chtít nechtě musela uznat, že se maminka zlobí právem.

„Jdi k sobě do pokoje a zůstaň tam, dokud tě nezavoláme,“ nařídila maminka Báře, když za nimi zapadly dveře. Bára se mlčky jako uražené božstvo odebrala do svých komnat.

Věděla, že situace je vážná a rodičovstvu teď nesmí poskytnout sebemenší záminku k tomu, aby bylo ještě hůř. Rychle si tedy porovnala věci v pokojíčku, posbírala špinavé oblečení z podlahy a odnesla ho do koše na prádlo v koupelně, bedlivě prostudovala blbníček, do kterého si zapisovala úkoly, načež úkoly pečlivě vypracovala, aby v nich určitě neměla ani jednu chybu. Na stole si rozložila matiku, němčinu a češtinu a opakovala si na zítřek, a to i němčinu, ze které žádný úkol neměli.

Při každém zvuku v ní zatrnulo, jako by jí projel elektrický proud, protože čekala, že to se vrací tatínek a pak že si ji oba podají, ale tatínek nešel a nešel.

Kdybych tak teď mohla utéct, vzdychla si v duchu. Být třeba u babi v Jizerkách... Nebo prostě někde...

„Ňrrr-r?“ otřela se jí o nohu Barča.

„Kde ses tu vzala?“ pohládila ji po jiskrném černém kožíšku Bára. Dveře byly zavřené. Ale vyležely důlek na růžově kytickované peřině prozrazoval, že je tu návštěva už delší dobu. Asi sem vběhla, když Bára odnášela prádlo do koupelny.

„Ňur,“ odpověděla krátce Barča a popoběhla ke dveřím.

„Ty chceš, abych tě pustila, vid’,“ vstala Bára a otevřela. Ale Barča zůstala stát mezi dveřmi a k odchodu se moc neměla.

„Ňáárrrr-ňa!“ řekla důrazně. „Ňrrr?“

„Tak co chceš?“ vzdychla Bára a vyšla na chodbu. Barča radostně zamířila ke dveřím na půdu.

„Jo ty máš zavřeno i tady,“ pochopila Bára a vzala za kliku. Barča se prosmýkla dovnitř, ale ve chvíli, kdy chtěla Bára zase zavřít, vyběhla zase ven.

„I-i!“ mníkla nespokojeně.

Bára znovu otevřela dveře. Barča opět vstoupila, ale nepřestávala na Báru vyzývavě vrkat. Bára usoudila, že si Její Kočičenstvo přeje, aby bylo následováno.

„Já nevím, Barčo,“ vzdychla, když se posadila vedle truhly s kouzelným atlasem. „Já ti teďka nějak vůbec nemám náladu.“

„Mně-e,“ řekla Barča, což mohlo znamenat *jdi se se svými náladami vycpat* stejně dobře jako *úplně tě chápu a soucítím s tebou* nebo *hele tohle ti určitě náladu zlepší*.

„Naši mě naštvají, ale já jsem taky provedla něco, co jsem neměla, a budu mít průšvih a nejradši bych se neviděla nebo se zdekovala někam hoooodně daleko,“ přiznala se Bára.

„Ňrrrrr!“ odpověděla Barča a otřela se o truhlu. Tentokrát nebylo pochyb, znamenalo to *tak na co čekáš, stačí sáhnout po atlasu!*

„Já vím,“ kývla Bára. „Jenže... Není to trochu zbabělé? Člověk by asi, když něco provede, měl vydržet, když za to dostane vynadáno, a neutíkat před tím. To dělají malé děti.“

„Mňa,“ souhlasila Barča, ale o truhlu se otírala dál.

„Já vím, že se vrátím zase zpátky do stejného okamžiku,“ mudrovala Bára, „ale mezi tím mi uplyne nějaký čas, takže to je oddalování průšvihů.“

„Ňr.“

„Ale kdybych jenom... Jenom na chvíličku, víš... To by snad nebyla srabárna,“ uvažovala.

Barča hlasitě zapředla.

Bára skoro neochotně vyndala atlas z truhly, položila ho na podlahu a otevřela. Zamyšleně hleděla na zažloutlou stránku a kresby hnědým inkoustem. Venku foukalo a vítr, který se sem pootevřeným vikýřem dral, stránkou lehce povíval.

„Jen na chvílku... Já bych se tak ráda potkala s někým, koho už jsem viděla,“ zasníla se, „s někým, kdo mě měl rád, opravdu hodně rád, s někým, komu se po mně moc stýská a záleží mu na mně a měl by velikánskou radost, že mě zase vidí, a já bych taky měla radost, že ho zase vidím...“

Zavřela oči.

Jako by zaslechla hučení řeky a ucítla slabou vůni borůvek a cibule. Něco jí to připomnělo... Nějakou chvíli, kdy právě ta vůně cibule znamenala zároveň pocit obrovského bezpečí. Zlehýnka, jen kratičce přejela prsty po stránce. Půda se zahoupala, jako když se houpe loď na vlnách...

Kapitola 2

... a Bára stála na břehu mořského zálivu obklopeného šedohnědými horami se strmými šterkovými úbočími a úplně rovnými vrcholky, jako by to tu někdo ušmirgloval. Měla nádherný rozhled na všechny strany, protože jí v něm neprekážely stromy. Ony tu totiž žádné nerostly. Jen tu a tam nízké houževnaté břízky připomínající spíš křoví než cokoliv jiného. Moře bylo temně šedé a obloha jen o málo světlejší, nízké mraky se břichy otíraly o ty placaté vrcholky, jenjen se rozpršet, a bylo chladno.

„*Ťüüüüüü!*“ ozvalo se odkudsi.

Bára našpicovala uši. Znělo jí to povědomě.

„*Ťüüüüüü!*“

Zavřela oči.

Ano. Už to někdy slyšela. Nebyl to zvuk ohlašující blížící se nebezpečí. Bylo to volání ptáka. Malého ptáka s černým, bíle lemovaným bříškem a kropenatými zády. Ptáka hnízdícího v trávě, ne ve větvích, protože kde by na Islandu vzal větve...

Bára oči zase otevřela.

No jistě. Volání tohoto ptáka bylo to první, co zaslechla, když se v roce 1628 ocitla na jižním pobřeží Islandu, odkud ji *síra* Olaf odvezl na Ostrovy západních mužů a pak je přepadli piráti... Ale tady to nevypadá jako jižní Island. Tam byla obrovská černá pláž a širá travnatá pláň, hory až v dálce, zatímco tady se vysoká úbočí plazí až do samotného moře a jsou i na druhé straně zálivu, jako by tu bylo nějaké zálivové bludiště nebo co.

„*Ťüüüüüü!*“

Bára se rozhlédla, jestli toho urvaného černobříška někde uvidí, ale ten se prozíravě krčil za nějakou terénní nerovností. Místo něj Bára spatřila něco, co ji velmi zaujalo.

Z trávy se valil dým.

Oheň ale vidět nebylo.

Bára se vydala tento zajímavý přírodní úkaz prozkoumat a při prvním kroku se natáhla jak široká tak dlouhá, protože si přišlápla sukni. Dlouhou tmavomodrou sukni, tedy vlastně dlouhé šaty s rukávy až k zápěstím. Přes ni měla režnou zástěru tvořenou dvěma obdélníky látky sepnutými na rameňou jednoduchými stříbrnými sponami.

Taky žádná novinka, blesklo jí hlavou. V podobném oblečku jsem se přeci plavila v 10. století s vikingsy z Novgorodu do Kyjeva. Teda vlastně z Holmgardu do Kaenugardu. Tak že bych byla zase někde v Kyjevské Rusi? Ale tam to vypadalo úplně jinak!

Otřepala si hlínu z kolen a došla ke zdroji kouře.

Bylo to malé jezírko, spíš tůňka, a z jeho hladiny stoupla pára. Okraje té tůňky byly zpevněné pečlivě naskládanými kameny. Někdo se o ni vzorně staral. Bára do ní opatrně strčila prst. Voda byla horká. Ne tak, že by se v ní ten prst nedal udržet. Kdyby bylo teplé léto, asi by se z ní nekouřilo. Ale v tomhle sychravém počasí to nad ní vypadalo skoro jako v prádelně.

Tak to je super zjištění, pomyslela si Bára. Moc toho na sobě nemám, až prokřehnu, vlezu si tady do té horké vany a *naakumuluju* teplo. Ale nejdřív musím zkusit najít nějaký lidský příbytek, protože když někdo tuhleto přírodní kád obezdil, tak tu lidi jsou. Vstala, aby zapátrala, kterým směrem se vydat.

„*Ťüüüüüü!*“ zařval rozzlobeně schovaný černobříšek a v Báře zatrnulo leknutím, ne proto, že se ozvalo to ptačisko, ale proto, že k ní od moře cválal jezdec na malém tmavošedém koni s hustou tmavou hřívou. Nemělo smysl se snažit přikřčit někam mezi drny, zahlédl ji a jel přímo k ní. Když pár kroků od ní koně zarazil, uvědomila si Bára, proč v ní ten závan vůně borůvek a cibule vzbuzoval pocit bezpečí...

Nánosník mužovy přilby tvořilo tělo orla s rozepjatými křídly. Přilba se mu jako obočí klenula nad očima, šedýma jako holubí peří, ale v září měsíce, to si Bára pamatovala, jako by to bylo včera, v září měsíce stříbrnýma jako ryzí kov.

„Illugi...?“ užasla.

Jezdec mlčky sesedl, aniž by z Báry spustil oči. Sundal si přilbu a spíš ji upustil než odhodil do trávy. Pomalu k Báře došel.

Moc se od té doby, co se neviděli, nezměnil. Na čele mu přibyla malá jizva z nějaké šarvátky a u koutků očí se mu začínaly rýsovat jemné vrásky od smíchu. Měl mnohem bohatší oděv, než jak si ho Bára pamatovala, a plášť sepnutý sponou, kterou mu dala na památku toho večera, co ji v Kyjevě požádal o ruku. Dlouho na Báru mlčky hleděl a pak hlasem, na němž bylo znát, že přemáhá pohnutí, řekl:

„Máš krásné oči.“

A řekl to slovansky.

„Ty si to pamatuješ!“ zajásala Bára. „Ty si pamatuješ, jak tě to Hálfdan učil! A tu druhou větu, tu taky ještě umíš?“

„Umím,“ kývl Illugi a tentokrát promluvil svou mateřštinou, „ale tu už ti nikdy neřeknu.“

Bára mu skočila kolem krku.

„Illugi, já tě *tak* ráda vidím!!!“

Illugi ji sevřel medvědími objetím, čímž se vystavil akutnímu nebezpečí, že mu Bára nablíká za krk. Pořád smrděl cibulí, nicméně ne tak strašně jako na lodi.

„Moc jsem tomu nevěřil, že se ještě shledáme, ale zdá se, že slova Varvary Překrásné mají větší váhu, než jsem jim přikládal.“

Bára se mu vyvinula, aby mu viděla do tváře.

„*Jaká* slova Varvary Překrásné? Ona ti říkala, že se sejdeme?“

„Ne přímo,“ zavrtěl hlavou Illugi. „Jen poznamenala něco v tom smyslu, že pokud se ještě uvidíme, bude to znamenat, že jsi na dobré cestě.“

„Na dobré cestě *kam*?“

„To nevím, neptal jsem se.“

„A kdy jsi s ní mluvil?“

„Cestou z Mikligardu. Hledal jsem tě v Kaenugardu, chtěl jsem ti dát dar, abys na mě nezapomněla, ale –“

„Já bych na tebe přece nikdy nezapomněla!“ skoro se urazila Bára. Nepotřebuje dárky, aby si pamatovala Islandřana, který se zraněnou nohou dokázal v souboji dvěma ranami skolit soupeře a který se s ní chtěl oženit.

Illugimu zazářily zuby v úsměvu.

„Taková slova potěší každého muže.“

„Jak je to dlouho, co jsme se neviděli?“ zeptala se Bára. Snažila se, aby to vyznělo jako běžná konverzační otázka, ale moc to nevyšlo.

„Pro mě čtyři roky,“ odpověděl Illugi a upřeně jí hleděl do očí. „Kolik pro tebe, nevím.“

V Báře se zastavilo srdce.

„Jak – jak to myslíš?“

„Nezestárla jsi ani o den. Jsi pořád dvanáctileté děvče, i když by už z tebe měla být šestnáctiletá panna na vdávání.“

Kel malér, pomyslela si Bára s knížepánem z Rumcajse. Tohle Illugimu těžko vysvětlím. Jenže Illugi se vysvětlení nedožadoval.

„Varvara mi naznačila, že nejsi z našeho světa,“ řekl a ukázal Báře na drn, aby se posadili. „Vyhledal jsem ji v Kaenugardu a naléhal jsem na ni, aby mi řekla, kam se za tebou vydat. Chtěl jsem s tebou ještě mluvit, než opustím Gardaríki. Věděl jsem, že jakmile se vrátím na Island, převezmu hospodářství, nikdy už se na víking nevydám a víckrát tě neuvídím, tak jsem chtěl ještě naposled... Odmítala mi to prozradit, ale asi poznala, že se mě jinak nezbaví.“

„A... nevádí ti to?“

Illugi se na ni usmál.

„Ne. Myslím, že je to tak pro mne lepší. Kdybys byla dívka z tohoto světa, odváděly by mne myšlenky na tebe od mé ženy. Takhle vím, že spolu nemůžeme být, a jsem klidný. A to, že zůstáváš dítětem, mi to jen usnadňuje.“

„Ty ses oženil?“ Bára pocítila, jak ji bodl trn žárlivosti.

„Ano, a jsem dobře ženat. Gudrún je výborná hospodyně a hezky spolu vycházíme. Neví o tobě a chci, aby to tak zůstalo.“

„Já jsem tu asi stejně jen na chvílku,“ řekla Bára a samotnou ji překvapilo, jak je jí myšlenka, že se Illugi oženil, proti srsti. Rychle raději odvedla řeč jinam.

„Co Hálfdan?“

„Zůstal v Mikligardu. Kolskegg slíbil Sigurdovi, že na něj dohlédne. Kolskegg vstoupil do služeb mikligardského vládce, a pokud vím, zatím se na Island nevrátil.“

„A bratři z Pilgards... Hrafn prý cestou umřel...“

Illugi potřásl hlavou.

„Na dněperských prazích – bylo to u vodopádu Věčný hukot – nás přepadli Pečeněgové, když jsme přetahovali lodě. Bylo jich asi dvakrát tolik co nás, nic, co bychom nezvládli. Já sám jsem zabil nejméně šest útočníků a Sigurd určitě aspoň o dva více, alespoň to pak tvrdil, a Sigurd není muž, který by se zbytečně chvástal. Bratři z Pilgards bojovali společně, jak mívali ve zvyku. Posílali Björna, ať jde do lodi, vždyť víš, že po té ráně do hlavy hůř vládl pravou rukou a pravou nohou a neviděl na jedno oko, ale Björn tvrdil, že nehodlá utíkat, takže mu chromá noha nevadí, a protože vždy bojoval stejně dobře oběma rukama, vzal meč do levé. Jenže ve chvíli, kdy se na něj vrhli dva Pečeněgové najednou, se dostal do úzkých. Srazili ho na kolena. Hrafn to zahlédl a hned se mu vrhl na pomoc. V tom okamžiku se mu jeden z Pečeněgů dostal za záda a probodl ho kopím, až mu vyjelo hrudí ven. Ostatní bratři z Pilgards si z bitvy odnesli jen lehká zranění, nakonec i Björn, ale Hrafn o dva dny později dodýchal. Má na březích Dněpru neoznačený hrob, nechtěli jsme, aby Pečeněgové vypátrali, kde leží, a okradli ho, protože mu každý z nás dal do hrobu pěkný dar. Ode mne dostal široký zlatý náramek zdobený zelenými kameny.“

„Chudák Hrafn...“

„Byl to statečný bojovník. Sigurd a Thorkel rozhodli, že se jeho podíl nerozdělí mezi zbytek posádky, ale dostanou ho celý bratři z Pilgards jako náhradu za jeho smrt. Byl jediný, kdo v té bitvě zahynul.“

„To od nich bylo hezké,“ souhlasila Bára.

„Já,“ nadechl se Illugi a bylo znát, že chce říct něco, čemu přikládá velký význam. „Já jsem v té bitvě zabil náčelníka Pečeněgů.“

„Páni,“ vydechla Bára obdivně, jednak proto, že to za obdiv stálo, jednak proto, že se to od ní aspoň v skrytu duše očekávalo.

„Získal jsem jeho zbraně a zbroj a tohle jsem vzal pro tebe.“

Vylovil ze záhradří těžký zlatý prsten pověšený na kožené šňůrce. Tvořil ho složitými ornamenty zdobený, asi dva centimetry široký pásek a růžová perla v něm byla zasazená tak, že to vypadalo, jako by z prstenu vyrůstalo poupátko – mistr

zlatník úchyty pro perlu vytepal do podoby okvětních plátků. Illugi šňůrku utrl a navlékl Báře prsten na prostředníček levé ruky. Ještě hrál teplem jeho těla.

„Je nádherný,“ nemohla od šperku Bára odtrhnout oči. Nedomnívala si představit, že patří náčelníkovi nějakých kočovníků. Byl sice mohutný, ale zase s tím něžným poupátkem... Inu kdo ví, komu ho ten Pečeněg sám ukradl.

„Nevěřil jsem příliš tomu, co Varvara naznačila, tedy že bychom se ještě někdy shledali. Ale pro případ, že by se tak stalo, jsem ho od té doby neustále nosil u sebe, abych ti ho mohl dát.“

„Děkuju,“ pípla dojatě Bára. Illugi na ni myslel celé čtyři roky...! On to tehdy mínil opravdu vážně, když jí nabízel, že počká pár let, až se bude cítit dost velká na vdávání... Nadechla se, zavřela oči a dala mu pusy. Opravdovou, na rty. Illugi ji k sobě přivinul, tentokrát to nebylo medvědí sevření, dotýkal se jí něžně, jako by byla z křehkého skla. Báře se v břiše rozletělo hejno motýlků.

„Je dobře, že nestárneš,“ zasmál se tiše Illugi Báře do vlasů, „jinak bych se po tomhle polibku nemohl své ženě podívat do očí.“

„Já stárnu!“ zlobila se Bára. „Akorát mi uplynuly jen dva měsíce!“

Illugi chvíli mlčel.

„Přijď, až ti uplynou čtyři roky,“ požádal ji. „Snad ze mne tou dobou už nebude stařec nad hrobem.“

Pak vstal.

„Do Grímsstadů je to ještě kus cesty, chceme-li se tam dostat do setmění, musíme vyrazit.“

„Kde jsme teď?“

„To je Reykjafjörður, Grímsstady leží hlouběji v údolí,“ vysvětlil Illugi.

„To se jmenuje podle tady toho?“ ukázala Bára na páru stoupající z horké tůně. Reykjafjörður totiž znamenalo Kouřící fjord nebo fjord Kouře nebo něco takového.

„Ano,“ usmál se Illugi.

„Já znám Reykjavík,“ pochlubila se Bára. To znamenalo Kouřící zátoka. Nebo Kouřová. Nebo zátoka Kouře.

„Ten založil Ingólfur Arnarson, můj příbuzný. Jeho syn Thorstein měl nemanželského syna Sveina, a to byl můj děd z otcovy strany,“ vysypal ze sebe okamžitě zkrácený rodokmen Illugi a Bára si hned vzpomněla, jak každý severan machroval svými sáhodlouhými *genealogickými* vývody. Ona byla ráda, že si pamatovala, kdy má narozeniny babi jizerská. A to je špatně, vypeskovala se v duchu, protože kdybych znala vlastní rodokmen ještě hlouběji, tak bych určitě zjistila, jak to, že na půdě u babi jizerské ležel ten samý Vilímkův humoristický kalendář, ve kterém luštila rébusy paní Merbartová, když jsem byla v roce 1918 na Dobříši. Jsem na tom hůř než kdekerý viking, a to žiju v jednadvacátém století. Musím to co nejrychleji napravit.

„Támhle,“ mávl Illugi rukou směrem k ústí fjordu, který se očividně napojoval na větší fjord, „je Arnarfjörður.“

Čili Orlí fjord.

„Mám moře rád,“ trochu se zasníl při pohledu na fjord Illugi. „Každá vlna mi tě připomíná.“

Bára se užuž chtěla zeptat, jak to, ale došlo jí to. Bára totiž v islandštině znamenalo vlna. Mořská vlna, ne vlna na pletení svetrů.

Illugi zahvízdal na koníka a ten k němu rozvázně přiklusal. Illugi ho chytil za uzdu, ale koník se znenadání začal plašit. Zařehotal a vzepjal se na zadní. Bára raději uskočila, ale zakopla přitom o drn. Do trávy však nedopadla, protože než se dotkla rukou země, všechno se kolem ní zatočilo a...

